

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Bf.II.467/2024. számú ügyben Szegeden, 2024. december 12. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a 23. sorszámú

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 és társai ellen indított büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2023. október 9. napján kihirdetett 20.B.356/2020/166. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint.

vádott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak terhére megállapított korrupciós bűncselekményeket *folytatólagosan* elkövetettnek *minősíti*.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlottak személyes adataiból a tartózkodási helyükre, kézbesítési és értesítési címükre történő utalásokat mellőzi.

Kötelezi vádlott2 II. rendű vádlottat 42.000,- (negyvenkettőezer) forint és vádlott3 III. rendű vádlottat 42.000,- (negyvenkettőezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú eljárásban felmerült további 73.139,- (hetvenháromezer-százharminckilenc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Figyelmezteti vádlott3 III. rendű vádlottat, hogy ha a részére kiadni rendelt dolgot a jogerős ítélet közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kecskeméti Törvényszék fenti ítéletével a 2017. december 3. napjától 2017. december 6. napjáig előzetes fogvatartásban volt vádlott1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés 2. fordulat, (3) bekezdés a) pont aa) alpont, b) pont 1. és 2. fordulat] és bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (3) bekezdés b) pont 1. és 2. fordulat, (6) bekezdés 3. fordulat]. Ezért az I. rendű vádlottat – halmazati büntetésként – 3 év szabadságvesztés büntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy az I. rendű vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 5.000,- forintban határozta meg azzal, hogy amennyiben az I. rendű vádlott az így kiszabott, összesen 1.750.000,- forint pénzbüntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét börtön fokozatú szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. rendű vádlott által 2017. december 3. napjától 2017. december 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt akként, hogy a beszámításnál egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A Magyar Államkincstárnál Bü.93108 letéti számon kezelt 965 euró összegből 400 euró összeg vonatkozásában az I. rendű vádlottal szemben vagyoneklóbzást rendelt el.

[2] Az elsőfokú bíróság a 2017. december 3. napjától 2017. december 6. napjáig előzetes fogvatartásban volt vádlott2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés büntetében [Btk. 293. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat], bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (3) bekezdés b) pont 1. és 2. fordulat, (6) bekezdés 3. fordulat] és kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk. 208. § (1) bekezdés]. Ezért a II. rendű vádlottat – halmazati büntetésként – 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 4 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte, továbbá 4 évre eltiltotta bármely olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy a II. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a II. rendű vádlott által 2017. december 3. napjától 2017. december 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt akként, hogy a beszámításnál egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

[3] A törvényszék a 2017. december 3. napjától 2017. december 28. napjáig előzetes fogvatartásban volt vádlott3 III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés büntetében [Btk. 293. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat], társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (3) bekezdés b) pont 1. és 2. fordulat, (6) bekezdés 3. fordulat] és kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk. 208. § (1) bekezdés]. Ezért a III. rendű vádlottat – halmazati büntetésként – 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 4 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte, továbbá 4 évre eltiltotta bármely olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy a III. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a III.

rendű vádlott által 2017. december 3. napjától 2017. december 28. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt akként, hogy a beszámításnál egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

[4] A vádlott1 I. rendű és vádlott2 II. rendű vádlottak mobiltelefonjaiból az eljárás során kimentett adatok lefoglalását megszüntette és akként rendelkezett, hogy ezen bűnjelek a továbbiakban is az ügyiratok részét képezik. Az eljárás során lefoglalt és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Bűnügyi Igazgatóságánál bűnjelként bevételezett 1. tétel alatti 2.500 doboz Chesterfield márkájú, bontatlan, macedón zárjeggyel ellátott [608 doboz kék színű és 1.892 doboz piros színű] cigarettát, valamint a 2. tétel alatti 3 darab bőrönd, a 3 darab hátizsák és az 1 darab „Sportdirect” feliratú bevásárlótáska elkobzását rendelte el, míg a 3. tétel alatti 1 darab „Reitmans” márkájú, narancssárga színű pulóver lefoglalását megszüntette és azt vádlott3 III. rendű vádlott részére kiadni rendelte.

[5] A Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelője által a bevételezett 1 darab csavarhúzókészlet elkobzását rendelte el, míg 3 alátétes csavar, továbbá 4 darab csavar és 2 darab alátét lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el.

[6] Az eljárás során vádlott1 I. rendű vádlottól lefoglalt, majd a Kecskeméti Törvényszék Bírósági Letéti Csoportjánál bűnjelként nyilvántartott 60.000,- forint és a Magyar Államkincstárnál bevételezett 965,- euró összegből 565,- euró összeg, valamint a 2.800,- szerb dinár lefoglalását megszüntette és ezen pénzüsszegeket az I. rendű vádlottat terhelő pénzbüntetés biztosítására visszatartani rendelte.

[7] Az eljárás során eddig felmerült, összesen 4.607.535,- forint bűnügyi költségből az I. rendű vádlottat külön kötelezte 7.016,- (hétezer-tizenhat) forint, a II. rendű vádlottat külön kötelezte 15.600,- forint, a III. rendű vádlottat külön kötelezte 9.170,- forint bűnügyi költség megfizetésére, míg az I., II. és III. rendű vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 772.153,- forint bűnügyi költség megfizetésére. A fennmaradó 3.783.596,- forint bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli, míg a további 5.000,- forint bűnügyi költség tekintetében mellőzte a rendelkezést.

[8] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- Az ügyészség vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott terhére súlyosításért, az I. rendű vádlott esetén hosszabb tartamú, a középértékhez jobban közelítő szabadságvesztés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása, a pénzbüntetés egy napi tétele összegének felemelése, míg a II. és a III. rendű vádlottak tekintetében hosszabb tartamú, a középértékhez jobban közelítő szabadságvesztés és kiutasítás végett;
- Az I. rendű vádlott és védője eltérő tényállás megállapításáért, elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében;
- A II. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés végett;
- A III. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés céljából.

[9] A Bács-Kiskun Vármegyei Főügyészség a fellebbezését azzal indokolta, hogy a közélet tisztasága elleni bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, illetve a korrupciós és a költségvetést károsító bűncselekmények szervezett jellege miatt a vádlottakkal szemben indokolt a generális és speciális büntetési célok eléréséhez hosszabb tartamú és az irányadó középértékhez jobban közelítő szabadságvesztés kiszabása. Ehhez igazodva az I. rendű vádlott esetében hosszabb tartamú közügyektől eltiltás, míg a II. és III. rendű vádlottak esetén hosszabb tartamú kiutasítás alkalmazását találta indokoltnak.

[10] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.40/2024/4. számú indítványában az ügyészség fellebbezését annak indokolásával egyezően fenntartotta azzal, hogy azt az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 583. § (3) bekezdés a) pontja

alapján tekintse bejelentettnek, illetve az indokolását azzal pontosította, hogy az I. rendű vádlott tekintetében a közügyektől eltiltás tartama nem a kiszabott szabadságvesztés tartamához igazodik.

[11] A főügyesség a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem vétett, megállapított tényállása helyes és hiánytalan, a ténybeli következtetései megalapozottak és logikusak, a vádlottak tudattartamára vont jogi következtetései is megalapozottak és bizonyítékokkal alátámasztottak. E tényállásból a törvényszék helytállóan következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményeiket a váddal egyezően, a törvénynek megfelelően minősítette. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket a vádlottak vonatkozásában helyesen sorolta fel és azokat helytállóan értékelte, ugyanakkor tévedett az I. rendű vádlott szabadságvesztésének és közügyektől eltiltásának tartama, a pénzbüntetés egy napi tételének összege, valamint a II. és a III. rendű vádlottak szabadságvesztésének és kiutasításának tartama meghatározása során, ezért azok súlyosítása indokolt.

[12] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának, a pénzbüntetés összegének, valamint a II. és a III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartamának súlyosítását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[13] vádlottl I. rendű vádlott védője a másodfokú eljárás során a fellebbezését részletesen írásban indokolta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, ezért a tényállás kiegészítését, illetve helyesbítését indítványozta, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján. Ennek megfelelően elsődlegesen az I. rendű vádlott felmentését, másodlagosan a korrupciós bűncselekménynek a Btk. 305. §-a szerinti hivatali visszaélés büntetékénti minősítését, bűnösség megállapítása esetén az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és pénzbüntetés mértékének jelentős enyhítését indítványozta.

[14] A tényállás részbeni megalapozatlanságára vonatkozó álláspontját azzal indokolta, hogy a törvényszék az elítélést megalapozóan törvénysértő bizonyítékot használt fel, majd a titkos információgyűjtés eredményének törvénysértő felhasználásából további hibás ténymegállapításokat tett. Meglátása szerint az elfogadott bizonyítékok sem alkotnak olyan zárt láncolatot, amely kizárná, hogy az események az ítéletben megállapított tényállástól eltérően is alakulhattak. Hivatkozott arra is, hogy iratellenes a tényállás és a bíróság feltételezésekkel helyettesített ténymegállapításokat. Az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtettekkel egyezően hivatkozott arra, hogy a titkos információgyűjtés (TIGY) eredménye nem értékelhető bizonyítékként és annak kirekesztése indokolt a bizonyítékok köréből, mivel a felhasználás körülményei, az akkor hatályos büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 206/A. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltaknak nem felelnek meg. Nem osztotta a törvényszék véleményét a haladéktalanság megítélése tekintetében, továbbá hivatkozott a 2015. évben tartott országos kollégiumvezetői értekezletén kialakított álláspontra, mely szerint, amennyiben jól körülhatárolható a bűncselekmény, azonnal feljelentést kell tenni, illetve jogtudományi cikket is megemlíttet e körben. A bűncselekmény körülhatárolhatóságával kapcsolatban utalt arra, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság 2017. szeptember 7. napján kelt határozatának indokolása – amely 2017. szeptember 6. napjától 2017. december 4. napjáig engedélyezett lehallgatást – már rögzítette a gyanúra alapot adó bűncselekmény lényeges tényállási elemeit, amelyek szükségszerűen megteremtették a feljelentési kötelezettséget, így már ekkor meg kellett volna tenni a feljelentést. Minderre figyelemmel, álláspontja szerint a nyombaniség feltétele nem áll fenn, ezért a TIGY eredménye a büntetőeljárásban bizonyítékként nem használható fel.

[15] Kitért a védő arra is, hogy a lehallgatási anyag felhasználhatósága tekintetében a Budai Központi Kerületi Bíróság 2017. december 5. napján kelt 13. Bbn.0206/2/2017. számú végzése nem feleltethető meg az akkor hatályos (korábbi) Be. 206/A. § (4) bekezdésében foglalt feltételeknek, mivel az nem a felhasználás engedélyezésére vonatkozik, hanem az akkor hatályos (korábbi) Be. 206/A. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerinti engedélyezés. Álláspontja szerint a végzésben pontosan meg kellett volna határozni a felhasználni engedélyezett lehallgatási anyagot, kivonatszámokkal megjelölve.

[16] Az I. rendű vádlott védője megismételte az elsőfokú eljárásban is hangsúlyozott, a jogsegélyi eljárás keretében beszerzett szerb lehallgatási anyagokra vonatkozó álláspontját és e körben nem értett egyet az elsőfokú bíróság annak okirati bizonyítékként történő felhasználása kapcsán kifejtett indokaival. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak le kellett volna ellenőriznie, hogy a szerb büntetőeljárás szabályai szerint történt-e a lehallgatás engedélyezése, mert erre a rendelkezésre álló iratok nem elegendők, azok magát a bírói döntést sem tartalmazzák. Erre figyelemmel a szerb jogsegély kapcsán beszerzett lehallgatásoknak a bizonyítékok köréből történő kirekesztését indítványozta.

[17] Részletesen foglalkozott a védő azzal is, hogy az elsőfokú ítéletben megjelölt lehallgatási anyagok nem jelentenek többet, mint az I. és a II. rendű vádlott közötti találkozók tényeinek a rögzítését és önmagukban, illetve más bizonyítékkal összevetetten sem adnak következtetési alapot arra, hogy ezen találkozók alkalmával, vagy ezektől függetlenül az I. rendű vádlott a vallomásában is elismert alkalmi információátadás ellentételezéseként előnyt kapott volna. Az elsőfokú ítélet [337] és [341] bekezdéseiben leírtak álláspontja szerint minden bizonyítékot és logikai ésszerűséget nélkülöző pusztá feltételezések. A vádlottak közötti kapcsolat vonatkozásában téves következtetést vont le az elsőfokú bíróság és figyelmen kívül hagyta az I. rendű vádlott vallomását.

[18] Az elsőfokú ítélet [106] és [317] bekezdéseiben foglaltak álláspontja szerint iratellenesek, míg a vesztegetési összegek megállapítása helytelen ténybeli következtetésen alapult. A fel nem használható bizonyítékok tényállás alapjává tétele, illetve az ezekből levont téves következtetés, valamint a nem ténybizonyításból adódó következtetésekre figyelemmel indítványozta eltérő tényállás megállapítását.

[19] A védő hivatkozott arra is, hogy a csak néhány esetben történt információátadás célzata nem bűncselekmény elősegítése volt, így indítványozta vádlottl I. rendű vádlott azon vallomásának - az elsőfokú bíróság által elmulasztott - értékelését, amely szerint nem tudott a csempészetről és nem befolyásolta a szolgálatos vámosokat, illetve nem adott tanácsot a csempészet elkövetésének módjára vonatkozóan.

[20] Minderre figyelemmel az I. rendű vádlott felmentését indítványozta a pénzügyi bűncselekmény vonatkozásában.

[21] Az eltérő minősítésre vonatkozó másodlagos álláspontját az I. rendű vádlott vallomására alapozta, és a hivatali visszaélés büntettekénti minősítést a szolgálati vezényléssel kapcsolatos információ átadása jogellenesnek minősítése esetére indítványozta.

[22] A büntetés enyhítése kapcsán sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az enyhítő körülmények körében az I. rendű vádlott büntetlen előéletét és nem adott kellő súlyt az időmúlásnak, illetve annak, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, akik közül az egyik idegrendszeri sérüléssel született és emiatt folyamatos felzárkóztató foglalkoztatásra van szüksége, valamint, hogy az I. rendű vádlott a beteg szüleiről gondoskodik. Hivatkozott arra is, hogy az I. rendű vádlott a szolgálati ideje alatt többször részesült dicséretben.

[23] vádlott2 II. rendű vádlott védője a másodfokú eljárásban az elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta, azt részletesen indokolta.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel a tényállás teljes egészében felderítetlen és a törvényszék okszerűtlenül, illogikusan következtetett a II. rendű vádlott bűnösségére. Az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásában a bizonyítékokat nem kellő körültekintéssel mérlegelte, a bizonyítási eljárást nem a perrendi szabályok betartásával folytatta le, a tényállás felderítésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, a vád tárgyává tett bűncselekmények szempontjából releváns tényeket, körülményeket nem rögzítette megfelelően és a kellő bizonyítást sem folytatta le.

[25] Hangsúlyozta, hogy a II. rendű vádlott külföldi állampolgár, akinek a szokásos tartózkodási helye továbbra is Szerbiában van és a 2017. december 3. napján fogamatba vett őrizete megszüntetésére anélkül került sor, hogy vele szemben az ügyészség személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés alkalmazására tett volna indítványt, így szabadlábban védekezett. A II. rendű vádlott eljárás során történő személyes megjelenését akadályozta házastársának megromlott egészségi állapota, de a törvényszék felhívására megvásárolta és biztosította azt a képet és hangot egyidejűleg továbbító technikai eszközt, amellyel a bíróság előtti eljárási cselekményeken való jelenlétük biztosítható lett volna. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott részvételére az elsőfokú eljárásban így távmeghallgatás útján is sor kerülhetett volna, ezért szükségtelen volt vele szemben elfogatóparancs kibocsátása és külföldön ismert helyen távollévő terhelte nyilvánítása.

[26] A vád törvényességével kapcsolatosan sérelmezte a II. rendű vádlott védője, hogy csorbult a II. rendű vádlottnak az a joga, hogy védekezését előterjesztve a büntetőeljárás menetének már a nyomozati szakban aktív alakítója legyen, mivel egy alkalommal került kihallgatásra és 2017. december 3. napján a főügyészség vele csak a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetnének a megalapozott gyanúját közölte. Később vele újabb gyanúsítást nem közöltek és kizárólag a vádirat tartalmazza a költségvetési csalás és a kiskorú veszélyeztetése büntetnének cselekményeit, amely a védő álláspontja szerint felvet a vád törvényességével kapcsolatos kérdéseket is.

[27] Hangsúlyozta az elsőfokú eljárásban is előadott azon védelmi álláspontot, hogy a Legfőbb Ügyészség a KSB.7183/2017/11-I. számú határozatával akkor hosszabbította meg a nyomozás határidejét, amikor annak lefolytatására rendelkezésre álló törvényes határidő már eltelt, mivel ezen határozat 2019. december 9. napján kelt, míg a nyomozás 2 éves határideje 2019. december 3. napján járt le. Véleménye szerint súlyosan jogszabálysértő a nyomozási határidő utólagos, határidő eltelte utáni meghosszabbítása, arra kizárólag a törvényes határidő leteltét megelőzően lett volna jogi lehetőség. Rámutatott, hogy a KSB.7183/2017/14-I. számú határozat is a határidő letelte után keletkezett oly módon, hogy az ügyészség olyan jogszabályra hivatkozva hosszabbította meg a nyomozást további 6 hónappal, amely a meghosszított határidő leteltekor még nem is volt hatályban.

[28] A védő álláspontja szerint a vádlotti és a tanúvallomások alapján nem vonható le tényszerű következtetés vádlott2 II. rendű vádlott bűnösségére és a kiskorú veszélyeztetésének ténybeli alapjai sem nyertek igazolást.

[29] A titkos információgyűjtésre és titkos adatszerzésre, valamint a szerb hatóság által szolgáltatott adatokra vonatkozóan, az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját fenntartotta. E szerint sérült a titkos adatszerzés engedélyezése iránti indítvány egyidejűségére vonatkozó büntetőeljárási szabály, másrészt a titkos adatszerzés kábítószer-kereskedelem büntette miatt és nem a vád tárgyává tett cselekmények miatt került elrendelésre. Utalt arra is, hogy a 1.Tük.1-42/28/2017. szám alatti ügyészi indítvány alapján a

Központi Nyomozó Főügyészség az akkor hatályos (korábbi) Be. 202. § (6) bekezdésében foglaltak ellenére nem a titkos adatszerzés halaszthatatlan elrendelésével egyidejűleg terjesztett elő a Budai Központi Kerületi Bíróságon indítványt, hanem 1 nappal később, 2017. december 1. napján, amire figyelemmel a Budai Központi Kerületi Bíróságnak az ügyészi indítványt el kellett volna utasítania.

[30] Hangsúlyozta azt is, hogy nem állapítható meg, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv a felhasználni kívánt információ birtokában a feljelentési kötelezettségének nyomban eleget tett volna.

[31] Fenntartotta a védelmi indítványt a Szerb Köztársaság Köztársasági Ügyészségétől eljárási jogsegély keretében beszerzett valamennyi bizonyíték kirekesztésére vonatkozóan, mivel nem állapítható meg álláspontja szerint, hogy a szerb hatóság milyen törvényi garanciák mellett végezte az adatgyűjtő tevékenységét, illetve az sem, hogy az eljárása a magyar jog szabályainak megfelelt-e.

[32] A védő álláspontja szerint a vádlottak egymás közötti kommunikációja nem engedi meg a bűnösségükre történő egyértelmű következtetést. Az egyes beszélgetések tartalma nem utal arra, hogy a vádlottak között bűnös kapcsolat állt volna fenn, mivel egymással kizárólag magánéleti kapcsolatban voltak és a közeli hozzátartozói viszony miatt bűnös tudattartalmukra nem vonható le egyenes következtetés. Az I. rendű vádlottól bűncselekményből eredő vagyon nem került lefoglalásra, kizárólag olyan kisebb pénzösszegek voltak fellelhetőek, amit a mindennapi életvitele körében használt.

[33] A védő utalt a vádirat álláspontja szerinti hiányosságaira is, a törvényes vád követelménye szempontjából.

[34] A költségvetési csalás minősítése vonatkozásában vitatta a bűnszövetség, illetve az üzletszerűség megállapíthatóságát is. Az üzletszerűség körében arra hivatkozott, hogy pusztán egy cselekmény képezi a vád tárgyát és az, hogy legalább 15 szállítás történt 1 év alatt, nem vehető figyelembe, mert azok kapcsán az ügyészség nem emelt vádat. Az osztrák büntetőeljárásra figyelemmel felmerül a kétszeres értékelés tilalmának és a ne bis in idem elvének sérülése is.

[35] Álláspontja szerint a bűncselekmények szervezettsége nem éri el azt a szintet, amely a bűnszövetség megállapítását lehetővé tenné. vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak, illetve gyanúsított1 egymásnak egy háztartásban élő, közeli hozzátartozói és a köztük lévő szoros viszony nem tekinthető bűncselekmények szervezett elkövetésére irányuló kapcsolatnak.

[36] A büntetés enyhítésére irányuló indítványát a bűncselekmények elkövetése óta eltelt hosszú időre, a hosszú büntetőeljárás tartamára alapozta és az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett enyhítő körülmények nyomatékos értékelését indítványozta.

[37] Utalt a védő arra is, hogy a bűnügyi költségek közül az anyanyelv használattal felmerült fordítói és tolmácsdíjak megfizetésére a II. rendű vádlottat nem lehet kötelezni.

[38] vádlott3 III. rendű vádlott védője fellebbezését a másodfokú eljárásban indokolta és fenntartotta a bejelentett védelmi fellebbezést.

[39] Álláspontja szerint a III. rendű vádlottnak a büntetőeljárás egésze alatt hangoztatott tagadó vallomásával szemben nincs olyan objektív bizonyíték, amelyből minden kétséget kizáróan lehetne a bűnösségére következtetni és az értékelt bizonyítékok sem alkotnak e vonatkozásban zárt logikai láncolatot. Hangsúlyozta azt a védelmi álláspontot, hogy a III. rendű vádlottnak a gyanúsítás megismeréséhez, a hatékony védelemhez, illetve a védekezéshez fűződő joga sérült azzal, hogy a kiskorú veszélyeztetésének büntette

vonatkozásában nem került vele közlésre a gyanúsítás, mivel már a nyomozás során abba a helyzetbe kellett volna őt hozni, hogy az érdemi védekezését ezen tényállással szemben is előterjeszthesse. Ezen kívül a védő szerint a vádlottak tisztességes eljáráshoz való joga is sérült, arra figyelemmel, hogy okiratokkal igazolt akadályoztatásuk ellenére nem kísérelte meg a törvényszék a távmeghallgatás útján történő kihallgatásukat. Osztotta a további védők által előadott jogi álláspontot a lehallgatási anyagok felhasználhatóságát illetően.

[40] A fellebbezési nyilvános ülésen a védők a fellebbezéseik írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartották, azzal egyezően adták elő.

[41] vádlott1 I. rendű vádlott a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán tett felszólalásában sajnálatát fejezte ki azért, hogy hivatali kötelezettségeit megszegve, hivatalos információkat adott át a II. rendű vádlottnak.

[42] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét teljeskörűen bírálta felül.

[43] Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárását a perrendi szabályok megtartásával, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

[44] A védők az elsőfokú eljárásban és a fellebbezéseik írásbeli indokolásában számos eljárásjogi kifogást terjesztettek elő. Ezekből kizárólag azt osztotta az ítéltábla, hogy eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor vádlott1 I. rendű vádlottnak 2017. december 3. napján a lakóingatlanában fogatosított házkutatás és lefoglalás során tett nyilatkozatait bizonyítékként értékelte. Ezen eljárási cselekmény során, az akkor hatályban volt 1998. évi XIX. tv. (korábbi Be.) 8. §-a szerinti önvádra kötelezés tilalmára történt figyelmeztetést követően ugyanis az I. r. vádlott különböző tárgyi bizonyítékokat, így például a telefonját adta elő, illetve nyilatkozatokat is tett.

[45] A korábbi Be. 168. § (1) bekezdése szerint a nyomozóhatóság tagja az általa végzett nyomozási cselekményekről – ha az ügyész másként nem rendelkezik – jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet. Ugyanezen jogszabályhely utolsó mondata alapján a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

[46] A korábbi Be. 166. § (1) bekezdése rendelkezett arról, hogy a nyomozási cselekményekről jegyzőkönyvet kell készíteni.

[47] Az eljárási cselekmény időpontjában hatályos korábbi Be. 117-118., valamint 178-180. §-iban rögzített, a terhelt vallomására és a gyanúsított kihallgatására vonatkozó szabályok szerint hallgathatta volna ki a nyomozóhatóság a gyanúsítottat.

[48] Miután a fenti jogszabályi rendelkezéseknek a házkutatási és foglалási jegyzőkönyv nem megfeleltethető, nem lehetett volna bizonyítékként figyelembe venni, az I. rendű vádlott házkutatás során tett nyilatkozatait.

[49] A Be. 167. § (5) bekezdése értelmében nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők büntetőeljárás jogainak lényeges sérelmével szereztek meg. Ennek megfelelően az ítéltábla az I. rendű vádlottnak a 2017. december 3. napján történt házkutatás és lefoglalás során tett nyilatkozatait a bizonyítékok köréből kirekesztette, egyidejűleg az elsőfokú ítélet [106] és [317] bekezdéseiben, illetve a [341] bekezdés első mondatában írtakat mellőzte, ami azonban nem tette megalapozatlanná az elsőfokú bíróság ítéletét.

[50] A védelem további eljárási kifogásait az ítéltábla nem osztotta és alapvetően egyetértett az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettekkel.

[51] Így nem osztotta azt a védelmi álláspontot, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett volna akkor, amikor vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak esetén a

Be. CII. Fejezetében szabályozott, külföldön tartózkodó terhelt távollétében folytatta le az eljárását és nem távmeghallgatás keretében adott lehetőséget a II. és III. rendű vádlottnak az eljárásban való részvételre.

[52] Az elsőfokú ítélet [16]-[18] bekezdéseiben e körben kifejtetteket osztotta az ítéltábla, hiszen hivatalos tudomása szerint Szerbia nem adja ki a saját állampolgárait, a belső joguk ezt továbbra sem teszi lehetővé. E mellett a törvényszék – az ügyészség álláspontjára helyezkedve – helyesen mellőzte az átadás kezdeményezését arra tekintettel, hogy a vád tárgyát Magyarországon elkövetett korrupciós bűncselekmény aktív és passzív oldala, valamint további jelentősebb tárgyi súlyú bűncselekmények képezik. Ezért a bizonyítás hatékonyabb lefolytatása érdekében, a szerb állampolgárságú vádlottak valamennyi cselekményének elbírálása valóban a magyar büntetőeljárásban mutatkozott célszerűnek.

[53] A külön eljárás lefolytatása kapcsán így teljesült a Be. 755. § (1) bekezdés c) pontja szerinti feltétel, azaz, hogy európai vagy nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a terheltek átadását vagy kiadását megtagadták és a büntetőeljárás átadására nem került sor.

[54] A Be. 755. § (2) bekezdés a) és b) pontjában foglalt feltételek ugyancsak megvalósultak. Ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet [15] bekezdésében kifejtetteket azzal a helyesbítéssel osztotta az ítéltábla, hogy abból a TIGY és TASZ során beszerzett közlemények bizonyítás anyagává tételének nehézségeire hivatkozást mellőzte, mivel a Be. 755. § (2) bekezdés b) pontjában az feltételként nem szerepelt.

[55] Megállapította az ítéltábla, hogy a II. és a III. rendű vádlottakkal szemben lefolytatott eljárás tisztességes volt, a védelemhez való joguk nem sérült. Mivel a vádlottak szabályszerű idézés ellenére a 2021 június 17., november 9. és 2022. február 17. napjaira kitűzött előkészítő ülésen nem jelentek meg, majd az elsőfokú bíróság a védőik által előterjesztett igazolási kérelmet nem fogadta el, ezért osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék azon álláspontját, hogy a vádlottak magatartása perelhúzó jellegű volt. A II. és a III. rendű vádlottak egyébként nem is kérték az eljárás során telekommunikációs eszköz alkalmazása útján való jelenlétüket, csupán az elsőfokú bíróság, a 2020. november 4. napjától hatályos, az élet és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humán járvány következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében Magyarország egész területére veszélyhelyzetre kihirdetett kormányrendelet alapján tájékoztatta a II. és III. rendű vádlottakat, illetve védőiket arról, hogy az elektronikus kép és hang továbbítására alkalmas eszköz útján lehet előkészítő ülést/tárgyalást tartani, feltéve, hogy annak technikai feltételei a résztvevő feleknél adóttak (elsőfokú iratok között 46. szám alatti tájékoztatás). Erre a II. és a III. rendű vádlottak védői 50. és 51. sorszám alatt közölték a vádlottak e-mail címeit és indítványozták az eljárási cselekmények online formában történő megtartását. Ezt azonban az elsőfokú bíróság nem találta célszerűnek és az ügyészség indítványára a kibocsátott elfogatóparancsokat követően a külföldön, ismert helyen tartózkodó vádlottak távollétében folytatta le az eljárását, a törvénynek megfelelően.

[56] Ami a védőknek a nyomozóhatóság és az ügyész eljárási cselekményeire megállapított határidők túllépésével összefüggő kifogásait illeti, az ítéltábla utal a 62/2006. (XI.23.) AB határozat 2. pont 1. pontjában foglaltakra. Eszerint az eljárási határidők garanciális jelentőségének hangsúlyozása nem ellentétes azzal, hogy a nyomozóhatóság és az ügyész eljárási cselekményeire megállapított határidők túllépésének – főszabályként – nincs büntetőeljárási jogi következménye, azaz jogvesztő vagy a megkésett eljárási cselekményt érvénytelenítő hatása; sőt a mulasztó hatóság köteles a szükséges eljárási cselekményt mielőbb pótolni.

[57] Általánosságban a nyomozás során elkövetett eljárási szabálysértéseket a bírósági eljárásban már nem lehet korrigálni, hanem azt kell vizsgálni, hogy az így keletkezett bizonyítékok törvényesen felhasználhatóak-e vagy sem, illetve azok kirekesztése okozhat-e esetlegesen megalapozatlanságot. Osztotta az ítéltábla a törvényszék azon álláspontját, hogy ilyen eljárási szabálysértés az eljárás során nem történt.

[58] A II. és a III. rendű vádlottak védői sérelmezték, hogy a nyomozóhatóság nem közölte a II. és III. r. vádlott terhére rótt valamennyi bűncselekményt érintően a teljeskörű megalapozott gyanút.

[59] A korábbi Be. 179. § (2) bekezdése alapján a gyanúsítottal a kihallgatás elején közölni kell a gyanúsítás lényegét, az erre vonatkozó jogszabályok megjelölésével.

[60] Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 6. Cikkének értelmében a bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van arra, hogy a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól. Mind a „vád” (megalapozott gyanú) indoka – a gyanúsított terhére rótt tények –, mind természete – a tényállás jogi minősítése – esetében a gyanúsítottal közölt tényeknek és minősítésnek ahhoz kell elegendőnek lennie, hogy a gyanúsított azok alapján a védelmére felkészülhessen.

[61] vádlott2 II. rendű vádlottat a nyomozás során gyanúsítottként 2017. december 3. napján hallgatták ki. A gyanúsítás lényege szerint az I. rendű vádlottal összefüggő, a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntettének az elkövetésével gyanúsították (nyomozati iratok 6. kötet 537. oldal). Ennek keretein belül megjelölésre került, hogy a hozzátartozói, vádlott3 és gyanúsított1 által vonaton, Szerbia területéről Magyarországra szállított jövedéki adózás alól elvont cigaretta szállítmány miatti vám- és pénzügyőri intézkedés elmaradásával összefüggésben gyanúsítják.

[62] vádlott3 III. rendű vádlott esetében a megalapozott gyanú közlése 2017. december 4. és 5. napjain történt (nyomozati iratok 6. kötet 329. és 351. oldal). Első alkalommal a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének megalapozott gyanúja miatt, amely szerint megalapozottan feltehető volt, hogy a vámellenőrzés alól elvont dohánytermék a II. rendű vádlott és a gyermeke, fk. gyanúsított1 tulajdonát képezte, míg a második gyanúsítás a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnszegédként elkövetett kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntette megalapozott gyanúját tartalmazta.

[63] A fentiek alapján tehát megállapítható, hogy a megalapozott gyanú mindkét vádlott esetében a Római Egyezmény előírásainak, és a tisztességes eljárás jogi követelményeinek megfelelő módon tartalmazta, hogy milyen tényeken alapuló cselekményekkel gyanúsítják a II. és a III. rendű vádlottakat. A közölt alapos gyanúk szövegezéséből egyértelmű, hogy a tettesi és a részesi elkövetői alakzatok pontos megjelölésével milyen, Magyarország területén elkövetett költségvetést károsító bűncselekménnyel gyanúsították őket, valamint, hogy a közös – általuk is nyilvánvalóan tudottan – akkor kiskorú gyermekükkel együtt követték el a bűncselekményt. A korrupciós bűncselekmények megalapozott gyanújának közlése pedig mindkét vádlott esetén ténybelileg és minősítés szempontjából is teljeskörű volt.

[64] Az elsőfokú ítélet [67]-[76] bekezdéseiben a törvényszék a védőknek azon kifogásaival is részletesen foglalkozott, hogy a vádemelésre a nyomozás törvényi határidejét követően került sor, így a védelem az ezt követően beszerzett bizonyítékok kirekesztését indítványozta.

[65] A Be. 351. § (3) bekezdése alapján a nyomozás határideje a gyanúsított kihallgatásától számított két év. A Legfőbb Ügyészség a nyomozás határidejét, annak elrendelését követően két alkalommal meghosszabbította. Előbb a 2019. december 9. napján kelt határozatával 2020. június 3. napjáig a Be. 351. § (4) bekezdése alapján, majd 2020. július 20. napján a Be. 351.§ (4) bekezdésére és az akkor hatályos 2020. évi LVIII. törvény 201.§ (1) bekezdésére hivatkozással az I. és a II. r. vádlottakra 2020. december 3. napjáig, míg a III. r. vádlottra 2019. december 4. napjáig. Ezen határidőket illetően nincs jelentősége annak, hogy a határidő a lejártát követően került meghosszabbításra, kizárólag az bír jelentőséggel, hogy mettől meddig került sor a meghosszabbításra. Miután pedig az eljárás során 2020. november 19. napján, azaz a 2020. december 3., illetve 4. napjáig meghosszabbított határidőn belül a vádemelés megtörtént, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a nyomozás kétéves határidejének lejártá után is keletkeztek bizonyítékok. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet [69] bekezdésének 2. mondatát és [72] bekezdését, valamint a [76] bekezdésének második mondatát az ítéltábla mellőzte.

[66] A védelem kifogásolta az ún. tényálláson túli cselekvéseknek az elsőfokú ítélet [38]-[40] bekezdéseiben foglalt rögzítését, így az Ausztriába történt sikeres cigaretta csempészésekre történő hivatkozást és bizonyos, ezzel összefüggő tények megjelenítését az aktív és passzív hivatali vesztegetés kapcsán. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját [87], hogy ennek a korrupciós és a költségvetést károsító bűncselekmények vonatkozásában olyan szempontból volt ennek jelentősége, hogy a vesztegetési jogtalan előnyök átadására több alkalommal került sor. A korrupciós bűncselekmények és a 2017. december 3. napján történt cigaretta csempészés is rendszeres haszonszerzés céljából történtek, valamint ezen tények a bünszövetségben történt elkövetést is megalapozták, illetve a kiskorú veszélyeztetése bűncselekmény II. és III. r. vádlottak általi elkövetését is. Osztotta az ítéltábla azt is, hogy ez nem képez res iudicatumat [85], azaz ítélt dolgot, miután a tényállás kizárólag a Magyarország területén megvalósított bűncselekményeket tartalmazza, amely az osztrák eljárásnak nem lehet része. Mindezekre figyelemmel tehát ezen körülmények ítéletben történt megjelenítése a védők által hivatkozott kétszeres értékelés tilalmába nem ütközik.

[67] A kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanis az üzletszerűség egy bűncselekménnyel kapcsolatban is megállapítható, ha a terhelt – rendszeres haszonszerzésre törekvő – akarat- elhatározását más eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetése is igazolja (BH2005.130.).

[68] Osztotta az ítéltábla – annak szükségtelen megismétlése nélkül – az elsőfokú ítélet [218]-[238] bekezdéseiben kifejtetteket, a szerb hatóságoktól jogsegély keretében beszerzett bizonyítékok felhasználhatósága kapcsán.

[69] A külföldi jogsegély keretében beszerzett bizonyítékokkal összefüggésben ugyanakkor hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a jogsegélykérelem alapjául szolgáló Strasbourg-i Egyezmény alapján az egyezmény részesei kölcsönösen elfogadják a másik ország által foganatosított eljárási cselekményeket. Azoknak a keletkezésük helye szerinti eljárási rendnek kell megfelelniük, így jelen ügyben azok külön magyar bírósági vagy más hatósági aktus, illetve hitelesítés nélkül is törvényesnek és érvényesnek minősülnek. A nyomozati iratok 4. kötete 73. oldalán lévő Szerb Köztársaság Belügyminisztérium Rendőrfőkapitányság Bűnügyi Osztály Kábítószer Elleni Alosztályának jelentése szerint, a magyar rendőrség kérelmére bizonyítékok begyűjtése céljából került sor a titkos adatgyűjtésre, valamint megfigyelésre. A szerb Szervezett Bűnözés Elleni Ügyészség által tett indítványra a Kiemelt Ügyek Legfelsőbb Belgrádi Bírósága az előzményekre tekintettel rendelte el a bizonyítékok titkos gyűjtését, a megfigyelést és a telefonbeszélgetések felvételét, egyben igazolta, hogy a kihallgatások során az eljáró hatóságok a rájuk vonatkozó szabályokat

betartották. Ezen okiratok alapján a szerb jogsegély útján megküldött iratok törvényesen felhasználhatóak voltak. Ehhez képest – az általánosságokon túl – a védelemnek módja lett volna az esetlegesen általa észlelt jogszabálysértéseket észrevételezni, amelyek miatt nem lehetne felhasználni az így keletkezett bizonyítékokat. Ilyen konkrét észrevétel előterjesztésére azonban nem került sor.

[70] Ami a védőknek a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés felhasználhatóságával kapcsolatos kifogásait illeti, utal arra az ítéltábla, hogy a Be. 872. § (1) bekezdése alapján a leplezett eszközök alkalmazásának törvényességét az engedélyezés időpontjában hatályos rendelkezések szerint kell megítélni.

[71] A korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontjára alapított azon védelmi hivatkozása kapcsán, miszerint a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv, a felhasználni kívánt információ birtokában a feljelentési kötelezettségének nem tett nyomban eleget, így a titkos információgyűjtés során a keletkezett bizonyítékok nem felhasználhatóak, az elsőfokú ítélet [196]-[215] bekezdéseiben írtakat az ítéltábla alapvetően osztotta.

[72] A Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

[73] A korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontját a 2013. évi CLXXXVI. törvény 41. §-a 2014. január 1. napjától módosította akként, hogy a *haladéktalanul* kifejezés helyett, a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként való felhasználhatósága feltételeként azt írta elő, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően a nyomozást – a büntetőeljárás megindításának valamennyi, e törvényben meghatározott feltétele megállapításakor – *nyomban* elrendelje vagy a feljelentési kötelezettségének *nyomban* eleget tegyen.

[74] A 2013. évi CLXXXVI. törvény 41. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a módosítás kifejezi azt is, hogy úgyszólván eltérő időigénye lehet a feljelentés megtételének, illetve a nyomozás elrendelésének. Ezért a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmassága megállapításának kezdeményezését „egyidejűleg” helyett „nyomban” írja elő. A módosítás kiküszöböli azt a jogalkalmazási anomáliát is, hogy a bíróságok eltérően értelmezik a nyomozás elrendelése, illetve a feljelentés megtétele „haladéktalan” voltát és a feltételek figyelmen kívül hagyása vagy nem kellő súllyal való értékelése esetén a titkos információgyűjtés eredményét ki is rekesztik a bizonyítékok köréből, ami a terhelt felmentését eredményezheti.

[75] A fentiekre figyelemmel a jogalkotó a korábbi „haladéktalan” helyett a „nyomban” szóhasználatot tágabban értelmezte, időben kibővítette az érintett határidőt. Az pedig, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv a büntetőeljárásban a felhasználni kívánt információ megszerzését követően a nyomozást határidőben elrendelte-e vagy a feljelentési kötelezettségének határidőben tett-e eleget, az egyes ügyekben bírói mérlegelés alapján dönthető el. Azt kell vizsgálni, hogy miután a titkos információgyűjtést kérő szerv az információgyűjtést végrehajtó szerv által megszűrt anyagot megkapta, akkor a rendelkezésére bocsátott anyag mennyiségéhez, az ügy jellegéhez, bonyolultságához, a lehallgatással érintett személyek számához képest mikor kerülhetett abba a helyzetbe, hogy döntsön a feljelentésről, illetve ehhez képest a feljelentés megtételével összefüggésben megállapítható-e valamilyen késedelem. Jelen ügyben e vizsgálat során figyelemmel kellett lenni a lehallgatással érintett telefonok számára, a külföldi vonatkozásokra, meg kellett szűrni a releváns napokat, tisztázni kellett az érintett személyeket.

[76] Ami vádlottl I. rendű vádlott védőjének azon hivatkozását illeti, hogy már 2017. szeptember hónapban is történtek engedélyezett lehallgatások és keletkeztek olyan közlemények, amelyek alapján az információgyűjtést végző szervnek a feljelentési kötelezettségét már ekkor teljesítenie kellett volna, szintén nem osztotta az ítéltábla. Addig ugyanis, amíg jogszerűen és határidőben folyik a nyomozás, feljelentési késedelembe esésről értelemszerűen nem lehet szó, kizárólag csak a leplezett eszköz használatára vonatkozó határidő lejártát követően.

[77] A törvény valóban nem határozza meg pontosan, hogy milyen időtartamot kell a feljelentési kötelezettség teljesítésének „nyombaniségnak” érteni. A már hivatkozottak miatt arra az ügyek eltérő jellege, bonyolultsága, az adatmennyiség változó terjedelme okán minden esetre érvényes, egzakt meghatározás nem is tehető. A titkos információgyűjtésre vonatkozó ágazati szabályok arra nem szabnak határidőt, hogy az érdektelen adatok kiszűrését mennyi idő alatt kell elvégezni. A korábbi Be. 204. §(4) bekezdése csak a titkos adatszerzés kapcsán írta elő, hogy annak befejezését követő 8 napon belül kellett megsemmisíteni a titkos adatszerzés célja szempontjából érdektelen rögzített adatokat és az ügyben nem érintett személy rögzített adatait. Általánosságban viszont ez az időtartam irányadó a titkos információgyűjtés felhasználhatósága kapcsán is. Jelen esetben a Nemzeti Védelmi Szolgálat a korábbi feljelentés alapját képező adatokat 2017. november 26. napjáig dolgozta fel, amit követően 2017. november 30. napján, 4 nap múlva történt a feljelentés először, majd a 2017. november 26-30. között észlelt bűncselekményekre utaló adatok alapján 2017. december 6. napján került sor a feljelentésre másodszor, azaz 4 munkanapon belül.

[78] Osztotta tehát az ítéltábla a törvényszék álláspontját [207], hogy a jelen ügyben az adatmennyiség nagy terjedelmére és a nemzetközi együttműködésre is tekintettel – figyelembe véve az engedélyekben szereplő időpontokat – a nyombaniség követelménye a vádlottak vonatkozásában nem sérült.

[79] Ugyanakkor az ítéltábla a törvény módosítására figyelemmel, az eljárási cselekmény időpontjában hatályban volt büntetőeljárási törvény szóhasználatának megfelelően, az elsőfokú ítélet [205]-[207] és [210] bekezdéseiben a „haladéktalan” kifejezéseket „nyomban”-ra helyesbítette.

[80] Ugyancsak osztotta az ítéltábla a törvényszék által kifejtetteket, a védelem titkos adatszerzés útján beszerzett bizonyítékok kirekesztésére irányuló indítványa kapcsán. A korábbi Be. 203. § (6) bekezdésére vonatkozó halaszthatatlan elrendelés követelménye valóban nem sérült, amikor az ügyészség nem a titkos adatszerzés általa történt nyombani elrendelésével egyidejűleg, azaz 2017. november 30. napján, hanem csak másnap, vagyis 2017. december 1. napján tette meg a titkos adatszerzés engedélyezésére vonatkozó indítványát a Budai Központi Kerületi Bírósághoz.

[81] Az elsőfokú ítélet [189]-[195] bekezdéseiben írtakkal az ítéltábla, annak megismétlése nélkül ugyancsak mindenben egyetértett. E körben ismételten utal a már korábban hivatkozott 62/2006. Alkotmánybírósági határozatra, amely szerint a nyomozó hatóság és az ügyész eljárási cselekményeire megállapított határidők túllépésének – főszabályként – nincs büntető eljárásjogi következménye, azaz nincs jogvesztő vagy a megkésett eljárási cselekményt érvénytelenítő hatása. Ezért a titkos adatszerzés során beszerzett bizonyítékok kirekesztésére a Be. 167. § (5) bekezdése alapján nem kerülhetett sor, azok bizonyítékként törvényesen felhasználhatóak voltak a bírósági eljárásban.

[82] Nem osztotta az ítéltábla vádlottl I. rendű vádlott védőjének a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmasságát megállapító végzése kapcsán kifejtett aggályait sem. A Budai Központi Kerületi Bíróság érintett – nyomozati iratok 1. kötet 637-655. lapszámok alatti – 13.BBN.0206/2017.Tük végzésének rendelkező részében, a korábbi végzéseivel nem

érintett személyek, valamint az I., II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában, a korábbi végzésekben meg nem jelölt bűncselekmények tekintetében engedélyezett titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmasságát megállapító rendelkezése ugyanis teljesen egyértelmű. A védő által hivatkozott külön végzés meghozatalára nincs jogszabályi kötelezettség, annak pedig, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság a végzésének jogi indokolásában elmulasztott hivatkozni a korábbi Be. 206/A. § (4) bekezdésére – amely szerint a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználását az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a nyomozás elrendelését követően az ügyész indítványozhatja, az indítványról a nyomozási bíró határoz –, nincs jelentősége.

[83] Nem osztotta az ítéltábla a vád törvényességét érintő védői kifogásokat sem, mert a vád tartalmazta a Be. 422. § (1) bekezdése szerinti törvényes elemeket, így a vádemelés törvényes volt.

[84] vádlott2 II. rendű vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában hivatkozott az elsőfokú ítéletnek a Be. 592. § (1) bekezdés b) pontjában írt teljes megalapozatlanságára. Ez azonban kizárólag akkor állapítható meg, ha a Be. 163. § (1) és (3) bekezdéseit, valamint a Be. 164. § (1) bekezdését megsértve az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett releváns tényeket egyáltalán, vagy túlnyomórészt nem tisztázta, azokra nem vett fel bizonyítást, így a bűnösség kérdésében nem lehet állást foglalni.

[85] Ezzel szemben jelen ügyben az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának széles körben eleget tett, a vád tárgyát képező lényeges releváns tényekre nézve az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. A rendelkezésre álló releváns bizonyítékokat teljes körű, okszerű és logikus mérlegelés alá vetve megalapozott tényállást állapított meg.

[86] Helyesen járt el akkor is, amikor a védelmi bizonyítási indítványokat elutasította. Az ítéltábla osztotta a törvényszéknek ezzel kapcsolatban kifejtett álláspontját, amely szerint a tényállás megállapítása szempontjából azok szükségtelenek voltak.

[87] A másodfokú eljárásban további bizonyítás felvételére nem terjesztettek elő indítványt.

[88] Nem osztotta az ítéltábla a Be. 592. § (1) bekezdés c) és d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságra irányuló védelmi álláspontot sem.

[89] Részben felderítetlen a tényállás akkor, ha a bizonyítási hiányosságok a tényállásnak csak egy részét érintik. Részbeni megalapozatlanságot jelent az, ha a tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Ebben az esetben az ügyiratok tartalmazzák a szükséges adatokat, azonban azokkal ellentétesen rögzítette azt az elsőfokú bíróság [Be. 592. § (1) bekezdés c) pont].

[90] A Be. 592. § (1) bekezdés d) pontja szerinti helytelen ténybeli következtetést okozhat a logika szabályaival ellentétes ténybeli következtetés, vagy a közvetett bizonyításnak a bírói gyakorlatban kialakított szabályaiba ütköző alkalmazása.

[91] A közvetett bizonyítás tényből tényre következtetés. Közvetett bizonyíték esetén hangsúly nem a bizonyíték mibenlétének, hanem a más bizonyítékhoz kötődésnek van. Ehhez képest, amíg közvetlen bizonyíték esetében csupán a hitelt érdemlőség a ténymegállapítás feltétele, közvetett bizonyíték esetében vizsgálendő a ténybeli következtetés helyessége is. A közvetett bizonyíték elfogadhatósága kapcsán, illetve a közvetett bizonyítás esetében egyaránt vizsgálendő a tény-, illetve tárgyszerűség, a logikai zártság és – a formál logika ellensúlyaként – a relevancia (BH2021. 35.).

[92] Jelen ügyben iratellenességet az ítéltábla nem észlelt, ténybeli következtetést pedig a törvényszék nem is alkalmazott, tényállásánál a rendelkezésére álló törvényes bizonyítékokat mérlegelte, ezért a helytelen ténybeli következtetésen alapuló megalapozatlansági ok szóba sem kerülhetett.

[93] Az ítéltábla nem osztotta azt az általánosító védelmi álláspontot sem, hogy a titkos információgyűjtés és adatszerzés eredménye – mint közvetett bizonyíték – önmagában ne lehetne elegendő az ítéleti tényállás és a bűnösség megállapításához. vádlott1 I. rendű vádlott védője által megjelölt büntető kollégiumvezetői állásfoglalás és jogi cikkek nem irányadóak a bírói gyakorlat számára. A közvetett bizonyítékok felhasználhatóságának kérdése mindig adott ügyben dönthető el, és a konkrét eljárásban lehet abban állást foglalni, hogy önmagában a lehallgatási anyag elégséges-e a bűnösség megállapításához.

[94] Ezért nem értett egyet az ítéltábla azzal a védői érveléssel sem, hogy kizárólag a lehallgatási anyagok voltak a vádlottak terhére értékelhető bizonyítékok, amelyekre nem alapozható a bűnösségük megállapítása.

[95] A Be. 167. § (1) bekezdése szerint, a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási cselekmény, a törvény azonban elrendelheti egyes bizonyítási eszközök igénybevételét. A Be. 167. § (3) bekezdés alapján, a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük, míg a (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[96] Az elsőfokú bíróság által értékelt és mérlegelt bizonyítékok között nem csak a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés során beszerzett lehallgatási anyag és a szerb jogsegély alapján történt lehallgatások alapján készült közlemények – amelyek már önmagukban is megalapozzák a költségvetést károsító bűncselekmények megállapíthatóságát – álltak rendelkezésre, hanem azokon túli bizonyítékok is.

[97] A jelen ügyben a vádlottak tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését, vádlott1 I. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak vallomásai a saját szerepük és egyben a büntetőjogi felelősségük kizárását célozták. Az I. rendű vádlott vallomásainak lényege szerint a szolgálati vezénnyel összefüggésben néhány alkalommal valóban adott tájékoztatást a II. r. vádlottnak, azonban az átadott információ nem kapcsolódott cigaretta csempészéshez, azt nem anyagi ellenszolgáltatásért, hanem barátságból nyújtotta. A III. rendű vádlott azt állította, hogy a vonatban talált cigaretta nem az övé, az utazásuk célja a lányával Bécsben egy folklór együttesrel való fellépés volt.

[98] Az I. r. vádlott tehát maga is vallotta, hogy adatokat szolgáltatott a II. r. vádlottnak. Az I. és II. r. vádlott között zajlott telefonon történt közlések alapján helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a II. r. vádlott minden esetben közölte az I. r. vádlottal, hogy a III. r. vádlott és a lányuk elindultak Szerbiából vonattal; azon hol helyezkednek el és később mikor tervezi, hogy az I. r. vádlott postaládájába fog „valamit” dobni, amit az I. r. vádlott tudomásul vett, míg a II. és III. r. vádlott rögzített beszélgetései alapján azt, hogy a III. r. vádlott árut rejtett el a vonatkabinban, figyeli a környezetét, alvást színlel, fél.

[99] Azt is helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a III. rendű vádlott, illetve lánya gyanúsított1 vallomásai között lényeges ellentmondások voltak, továbbá az elfogott üzenetekben, telefonbeszélgetésekben soha nem esett szó használt ruhák vagy elektronikai cikkek bécsi beszerzéséről, esetleg gyógykezelésről vagy folklór fellépésről.

[100] A szerb állampolgárságú vádlottak esetén a rájuk vonatkozó határregesztrációs adatok (nyomozati iratok 1. kötet 365-377. oldalain), az úgynevezett HERR-adatszolgáltatás alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy gyanúsított1 2017. július 24.

napjától 2017. december 3. napjáig 25 alkalommal utazott vonaton vádlott³ III. rendű vádlottal együtt (nyomozati iratok 1. kötet 375-377. oldalai), míg vádlott² II. rendű vádlott 2017. évben az elfogásáig 45 alkalommal lépett be Magyarországra Röszkénél vagy Tompánál, gépjárművel közúton. A titkos megfigyelés útján beszerzett adatokból az is megállapítható volt, hogy a II. rendű vádlott a megfigyelési időszakban 3 különböző autóval közlekedett (nyomozati iratok 1. kötet 561-564. oldalai), a III. rendű vádlott pedig nagyságrendileg ugyanennyi alkalommal lépett be magyar területre (nyomozati iratok 1. kötet 371-375. oldalai), a II. rendű vádlottal hozzávetőlegesen egy időben, de nem közúton, hanem vasúton.

[101] A feljelentések és a fényképmelléletek, továbbá tanú1 tanúvallomása alapján aggálytalanul volt megállapítható, hogy a III. r. vádlott és a lánya tartózkodtak az érintett vasúti fülkében a kiskunhalasi állomáson történt intézkedés időpontjában. Ennek során a III. r. vádlottnál csavarhúzókészletet, csavarokat, valamint csavaralátéteket foglaltak le, amelyek beleillettek a rejtekhelyül szolgáló tetőtér fülke felőli csavarnyílásaiba, illetve, hogy fülkében ülő III. r. vádlott és lánya jegyét Szabadkánál már kezelték, sok csomaggal ültek, a csomagok pedig már szerb területen is náluk voltak, amely csomagokból Kiskunhalason a cigaretták előtalálásra kerültek.

[102] Helytálló következtetésre jutott tehát az elsőfokú bíróság abban, hogy a fenti bizonyítékok zárt logikai láncolatot alkotnak és abban is, hogy az általa elfogadott bizonyítékok alapján megcáfoltak találta az I. és a III. rendű vádlottak tagadó vallomásait. Ezen védekezésekkel szemben megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket megvalósították.

[103] A fentiekre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[104] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a vádlottak személyi adataira vonatkozó részét azzal egészítette ki, hogy vádlott¹ I. rendű vádlott 3 kiskorú gyermeke közül az egyik gyermek idegrendszeri fejlődési rendellenességgel született, rendszeres kezelésre szorul, míg vádlott³ III. rendű vádlottnak magas vérnyomás betegsége van (elsőfokú 89. számú jegyzőkönyvhöz csatolt orvosi igazolás adatai).

[105] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint helyesbítette:

[106] A [58] bekezdés utolsó tagmondatát, azaz, hogy vádlott¹ I. rendű és vádlott² II. rendű vádlottak a III. r. vádlottnak szándékosan segítséget nyújtottak, a jogi indokolásba utalta, tekintettel arra, hogy az elkövető tudattartalmát érintő, jogi fogalmak formájában megjelenő következtetések a jogi értékelés körébe tartoznak, miután nem ténymegállapítások (BH2005. 167.).

[107] A [60] bekezdésből a cigaretta megtalálására vezető intézkedés elmulasztására történő utalást mellőzte, mivel vádlott¹ I. rendű vádlott 2017. december 3. napján nem volt szolgálatban.

[108] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéltábla a fenti helyesbítésekkel a határozatának alapjául elfogadott.

[109] Az irányadó tényállásból a törvényszék – a már hivatkozottak szerint – okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére és cselekményüket is alapvetően a törvénynek megfelelően minősítette.

[110] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 2. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően vizsgálat tárgyává tette, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvény a

vádlottak terhére megállapított bűncselekményeket a továbbiakban is büntetni rendeli-e, illetőleg annak alkalmazása a vádlottak vonatkozásában kedvezőbb elbírálást vonna-e maga után. A vizsgálatot követően helytállóan alkalmazta mindhárom vádlott esetében az elkövetéskor hatályos büntető törvényt, mert az elbíráláskor hatályos büntető törvény nem ad lehetőséget az elkövetéskor hatályos szabályokhoz képest enyhébb elbírálásra.

[111] Az irányadó ítéleti tényállás [40] bekezdésében kifejtettek szerint, vádlott2 II. rendű vádlott rendszeres, ismeretlen összegű anyagi juttatásban részesítette vádlott1 I. rendű vádlottat, amelyet az I. rendű vádlott a lakóhelyén vett át a szállítási napon vagy azt követően személyesen vagy akként, hogy az anyagi juttatást a II. rendű vádlott elhelyezte a postaládában. A [60] bekezdésben írtak alapján 2017. december 3. napján, miután a II. rendű vádlott tudomást szerzett arról, hogy a cigarettát sikerült Magyarország területére bejelentési- és adófizetési kötelezettség teljesítése nélkül bejuttatni, megjelent az I. rendű vádlott lakóhelyén, ahol az előzetes megállapodásuknak megfelelően, a szolgálati beosztásáról és a kutyás ellenőrzés hiányáról történt előzetes tájékoztatásért, illetve azért is, hogy az Avala Nemzetközi Gyorsvonaton a III. rendű vádlott és lánya által, az I. rendű vádlott tudtával, a jövedéki adó bevallásának és megfizetésének elkerülésével Magyarországra behozott vámköteles cigaretta miatt ne kezdeményezzen intézkedést, összesen 400 euró készpénzt adott át neki.

[112] A fentiekre figyelemmel helyesen állapította meg a törvényszék, hogy vádlott1 I. rendű vádlott mint hivatalos személy, a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt fogadott el és a jogtalan előnyért hivatali kötelességét megszegte. E mellett vádlott2 II. rendű vádlott, vádlott3 III. rendű vádlott tudtával az I. rendű vádlottnak, mint hivatalos személynek a működésével kapcsolatban a jogtalan előnyt azért adta, hogy az I. rendű vádlott a hivatali kötelességét megszegje.

[113] vádlott1 I. rendű vádlott cselekménye nem a Btk. 305. §-a szerinti hivatali visszaélés büntetnének minősül, szemben az I. rendű vádlott védőjének eltérő minősítésre irányuló indítványában foglaltakkal. A két bűncselekmény elhatárolásánál ugyanis lényeges szempont, hogy a hivatali visszaélés esetében a hivatalos személy által juttatott jogtalan előny magából a kötelességszegő magatartásból származik, míg, ha a kötelességszegő magatartáshoz előny elfogadása is társul, akkor már nem hivatali visszaélés, hanem a Btk. 294. § (1) bekezdése szerinti hivatali vesztegetés elfogadásának büntette valósul meg. Ezen felül pedig a súlyosabb minősített eset akkor állapítható meg, ha a hivatalos személy az előnyért ténylegesen megszegi hivatali kötelességét vagy hivatali helyzetével visszaél (BH2016. 3. [39]).

[114] A Btk. 6. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett a bűncselekmény, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként, többször követ el. Az elsőfokú ítélet [40] és [60] bekezdéseiben írtak szerint az I., II. és a III. rendű vádlottak a korrupciós bűncselekményeiket nem egyszer, hanem rövid időközönként többször valósították meg, így ezen cselekményük a Btk. 6. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetettnek minősül.

[115] Mindenben helytállóan utalt a törvényszék a bünszövetségben és az üzletszerűen történt elkövetésre, az ott kifejtetteket az ítéltábla teljes mértékig osztotta.

[116] A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte mindhárom vádlott javára azt, hogy hosszabb ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt több mint 1 év időt. Ugyanakkor vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak esetében az enyhítő körülmények körében nem 2, hanem 1 kiskorú gyermek tartásáról való gondoskodást értékelte, mivel az egyik gyermek időközben nagykorúvá vált, illetve az ő sérelmére követték el a vádlottak a bűncselekményt.

[117] További súlyosító körülmény mindhárom vádlott esetében a folytatólagos elkövetés. A II. és a III. rendű vádlott esetében pedig – helyesen – a többszörös halmazat értékelhető súlyosítóként (Kúria 56. számú BK vélemény III.6. pont).

[118] Nem osztotta az ítéltábla vádlott1 I. rendű vádlott esetén azt, hogy a büntetlen előéletét további enyhítő körülményként kell figyelembe venni és elfogadta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az a javára nem vehető figyelembe, mivel a bűncselekményeket olyan munkakörben és beosztásban követte el, amelyek betöltéséhez a büntetlen előélet szükségszerű feltétel volt.

[119] Az így helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérése érdekében – figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglalt büntetés kiszabási elvekre – az I., II. és III. rendű vádlottakat egyaránt börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, az I. rendű vádlottat pénzbüntetésre és közügyektől eltiltásra, a II. és III. rendű vádlottat Magyarország területéről kiutasításra és foglalkozástól eltiltásra ítélte.

[120] Helyesen állapította meg, hogy a bűncselekmények büntetési tétele a halmazati büntetés kiszabási szabályokra figyelemmel az I. rendű vádlott esetében 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, a törvényi középérték 7 év, míg a II. és III. rendű vádlottak esetén 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, a törvényi középérték 4 év 3 hónap.

[121] Az elsőfokú bíróság tehát mindhárom vádlott javára tért el az irányadó törvényi középértéktől, amely az elsőfokú ítélet meghozatalakor inkább enyhének, mint súlyosnak bizonyult és súlyosító körülményekre tekintettel az ítéltábla az eltelt idő ellenére sem találta indokoltnak a szabadságvesztéseik tartamának további lényeges enyhítését, viszont azok lényeges súlyosítására sem látott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetések a generális és speciális céloknak megfelelőek, a megvalósított bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez igazodóak és arányosak.

[122] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek. Így az elkobzásra, a lefoglalások megszüntetésére, a lefoglalt dolgok kiadására, megsemmisítésére, illetve visszatartására, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések is a törvénynek megfelelőek.

[123] Helytállón kötelezte az elsőfokú bíróság a vádlottakat azon fordítási díjak, tolmácsdíjak megfizetésére, amelyek nem abból eredtek, hogy a vádlottak a magyar nyelvet nem ismerik.

[124] A fentiekre figyelemmel a büntetések enyhítésére, illetve súlyosítására, a bűnügyi költség megfizetésének egy része alóli mentesítése irányuló fellebbezések sem vezettek eredményre.

[125] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlottak személyes adataiból a lakóhelyükkel azonos című tartózkodási helyükre, kézbesítési és értesítési címükre történő utalásokat mint szükségteleneket mellőzte.

[126] A másodfokú eljárás során vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak védőinek kirendelt védői díjaival felmerült bűnügyi költség megfizetésére őket a Be. 613. § (1) bekezdésére és a Be. 574. § (1) bekezdésére figyelemmel kötelezte.

[127] A másodfokú eljárásban felmerült további 73.139,- forint bűnügyi költséget az állam viseli a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján, mivel az annak kapcsán merült fel, hogy a II. és a III. rendű vádlott a magyar nyelvet nem ismeri.

[128] Az ítéltábla a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján figyelmeztette a III. rendű vádlottat, hogy ha a részére kiadni rendelt dolgot a jogerős ítélet közlésétől számított 3 hónapon belül nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

[129] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2024. december 12.

dr. Joó Attila s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Halász Edina s.k.

előadó bíró

dr. Kiss Dániel

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.467/2024/23. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 20.B.356/2020/166. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. december 12.

dr. Joó Attila s.k.

a tanács elnöke